

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

De obligatione tum fidelium suscipiendi hoc Sacramentum, tum parochi
illud ministrandi, & de ritibus obseruandis in illius administratione. 8

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

tum alij Clerici faculares, si ex rati habitatione de futuro probabilitate presumppta administrent, vti docuerunt in presentia Valent. d. disp. 8. q. 2. pun. 1. Emm. Sa verb. Extrema Vnctio, n. 8. quia actiones, quae non vt valide, sed, vt licite fiant, consensum alterius expostulant, si hic probabiliter praesumatur, licite sunt iure sic disponente.

5. At si contingat casus, quo infirmus Vnctione indigeat; Parochus vero, vel non possit, vel nolit ministrare, nec alteri Sacerdoti facultatem concedere; communicet Doctores docent, teste Valent. disp. 8. q. 2. p. 1. Coninch. disp. 19. dub. 9. Layman. lib. 5. tract. 8. cap. 5. numer. 2. Suar. disp. 44. sect. 2. n. 3. Henric. lib. 3. cap. 13. n. 4. Bonac. disp. 7. de Vnctione quest. vnic. p. 4. n. 6. quemlibet Sacerdotem non excommunicatum, nec suspensum posse, & debere Vnctionem ministrare; quia eo casu ex licentia Episcopi, vel Summi Pontificis ministrat, qui consensum Parochi defectum supplet. Non enim praesumendum est, velle Ecclesiam, ob iniquitatem Parochi, priuare infirmum eo salutari praesidio, forte ad aeternam salutem necessario.

6. Dixi, solum sacerdotem esse Ministrum huius sacramenti: sed an vnus, vel plures, nonnulla est difficultas ob Iacobum dicitur: *infirmatur quis in vobis: inducat Presbyteros*. Si enim vnus tantum Presbyter, inducendus esset ab infirmo, non assereret Iacobus, Presbyteros inducendos. Ceterum dicendum est, vnicum Sacerdotem sufficere, vt probat praxis, & vtius Ecclesiarum & Tridentin. & Trident. assentientia, Ministrum huius sacramenti esse Sacerdotem. Neque repugnat Iacobus, tametsi dixerit: *Inducat Presbyteros*. Sumit enim plurale pro singulari, vt est frequens in sacro eologio, iuxta illud Math. 27. *Et Larone inproperabant ei cum tamen, vt constat ex Luca 23. vnus tantum inproperabat.*

7. Quinimo extra necessitatem illiciti plures ministri adhiberentur, cum iuxta vsum, & praxim Ecclesiae omnes vnctiones ab eodem ministro, si fieri potest, peraguntur. At, stante necessitate non solum valide, sed licite a plerisque ministris confici hoc sacramentum potest. Necessitas autem potest intrinsece vel ex parte Ministri, si inter vngendum deficiat, vel ex parte infirmi, si timeatur decessurus, antequam omnes vnctiones ab eodem Ministro perficiantur. His enim casibus asserunt Suar. disp. 43. sect. 2. a. n. 4. Coninch. disp. 19. dub. 9. in fine. Layman. lib. 5. tract. 8. c. 5. a. n. 3. Bonac. aliis relatis, disp. 7. de vnic. q. vnic. p. 4. n. 8. q. 9. posse, & debere plures sacerdotes concurrere ad conficiendum vnctionem. Et quidem si necessitas viget ex parte infirmi adhiberi possunt plures Sacerdotes, quorum singuli suas vnctiones sub suis formis peragant. Si vero ex parte Ministri contingit necessitas, alius sacerdos perficere debet vnctiones, quas sacerdos deficiens omisit. Nam clero, quemlibet vnctio sub sua forma sacramentum essentialiter non constituit, sicuti constituit panis consecratio non consecratur: at habet suam perfectam significationem per se ordinatam ad conficiendum cum aliis vnctionibus vnicum sacramentum, id eoque ab vnicio sacerdotis completè facta repetenda non est, sed ea supposita alia sunt peragenda.

8. Illud vero est omnino certum, vt tradunt Suar. Coninch. Layman. Bonac. & alij supra, nullatenus posse à diuersis Sacerdotibus, quorum vnus vnctionem, alter formam proferat, sacramentum hoc perficere, sed necessarium debere eundem sacerdotem vngere, & formam proferre, vt satis indicauit Iacobus cum dicit: *Inducat Presbyteros qui orant super eum vngentes eum, &c.* Illi enim Presbyteri, qui super infirmum, orare debent, hoc est, formam huius sacramenti proferre, simul vngere debent. Non enim orare debent, nisi vngentes, neque vngere, nisi orantes. Praeterquam quod verba forma, *Per hanc sanctam Vnctionem*, cum practica sint, nullo modo significant vnctionem ab alio factam, sed factam ab eo, qui formam proferat.

PUNCTVM VIII.

De obligatione, tum fidelium suscipiendi hoc Sacramentum, tum Parochi illud ministrandi: & de ritibus obseruandis in illius administratione.

- 1. Non est praecipuum de suscipiendi hoc Sacramentum.
- 2. Si absque causa iusta illius susceptio omittatur, peccatum est veniale.
- 3. Ex accidenti peccatum esse potest mortale illius omisso.
- 4. Quae sit obligatio Parochi ministrandi hoc Sacramentum.
- 5. Qualiter tempore pestis tenetur Parochus.
- 6. Qualiter alij Sacerdotes.
- 7. Quam dispositionem habere debeat Sacerdos, vt ritè ministrat: & suscipiens vt ritè suscipiat.
- 8. Qualiter Sacerdos debeat esse à censura liber, vt ritè hoc Sacramentum ministrat.
- 9. Presente Parocho excommunicato non tolerato, simplex Ferd. de Castro, Sum. Moral. Pars IV.

- sacerdos administrare debet, secus si toleratus sit.
- 10. Suscipiens ab omni censura debet esse liber.
- 11. De ritibus obseruandis. Et primò, quibus vestibus sacris indutus ministrare sacerdos debet.
- 12. Adhibendus est minister.
- 13. De orationibus, & exhortationibus praemittendis.
- 14. Recitandi sunt Psalmi ab adstantibus.
- 15. Qualiter vnctiones peragenda sunt.
- 16. Illis peractis sunt partes abstergenda.
- 17. Parata ministratio quid faciat Sacerdos.
- 18. An hoc sacramentum ante Viaticum, vel sumpto Viatico debeat ministrari.

1. Nullum esse praecipuum impositum fidelibus recipiendi hoc sacramentum, communis sententia docet cum D. Thom. in 4. distinct. 1. artic. 1. quest. 3. Paludan quest. 3. Soto quest. 1. artic. 1. Nauar. cap. 22. numer. 16. Couarr. cap. Alma 2. part. 8. 2. numer. 6. Suarez disput. 44. sect. 1. numer. 1. Coninch. disput. 19. dub. 10. Layman. tract. 8. cap. 7. Bonacia disput. 7. quest. vnica. part. 5. num. 1. Emmanuele Sa verbo, Extrema Vnctio, numer. 5. & aliis. Etenim hoc sacramentum non est institutum, vt medium necessarium ad peccatorum remissionem; Baptismo namque, & poenitentia remittuntur peccata: neque item est medium vnicum, quo infirmus infidias, & tentationes inimici superare debeat: cum id medijs orationibus, & sacrificio obtinere possit: ergo ex vi institutionis huius sacramenti non obligantur fideles ad illud suscipiendum. Praecipuum autem diuinum de hac susceptione nullum est: nam Iacobus hoc sacramentum promulgans nullum verbum protulit obligationem apertam inducens: illa enim verba *Infirmatur quis in vobis: inducat Presbyteros* satis conuenienter de consilio intelligi possunt. Ex Pontificibus vero, & Concilijs nullatenus hæc obligatio colligitur. Nam esto Concilium Colonien. part. 7. cap. 50. dixerit: *Est autem vnctio impendenda cum expositione vnctionis, & mandati apostolici, quod sic habet: Infirmatur quis in vobis*. nomen, mandatum, late sumendum est, prout ordinationem superioris, & illius voluntatis expressionem significat, vel referendum est ad mandatum de rieu, & forma, sub qua hoc sacramentum ministrandum est, non ad vnum illius. Trident. verò sess. 14. cap. 3. c. 10, dixerit, non posse à fidelibus sine peccato contemni, quod vetillimum est, non inde fideles arctantur per se illud sacramentum recipere: siquidem absque vilo contemptu omittere possunt, sicuti omittunt alia media ad salutem maxime vtilia. Ex consuetudine autem, quae communiter viget apud omnes fideles, suscipiendi hoc sacramentum, non potest obligatio stricta colligi: quia illud non vt necessarium, sed vt maxime vtile recipiunt. Denique, si susceptio huius sacramenti in praecipuo esset mortalis, sicuti est susceptio Poenitentiae, & Eucharistiae, tempore interdicti permitteretur, vt permituntur Poenitentia, & Eucharistia, contra textum in cap. *Quod in re de poeniten. & remiss.*

2. Verum esto, fideles per se nullo praecipuo teneantur ad huius sacramenti susceptionem; non est dubium, saltem peccati venialis reos esse, si absque vlla iusta causa (quae raro continget) illius susceptionem omittant, vt docuit Coninch. disp. 19. dub. 10. n. 30. Layman. lib. 5. sum. tract. 8. in c. 7. in princ. & supponit Suarez disp. 44. sect. 1. n. 4. quia contra rationem est, tam salutiferum salutis remedium in occasione ita urgenti, & periculosa negligere. Sed, quia alijs remedijs, licet non aequè benè iuuari possunt; ea de causa non est mortalis illius omisso, tamen si contrarium sentiat Petr. de Soto lect. 2. de extrema Vnctione.

3. Ex accidenti autem certum est peccare posse mortaliter infirmum, hoc Sacramentum omittentem. Primò, si omittat ex contempta, qui vix esse potest absque hæresi. Non enim contemnere censetur, qui ex negligentia, & acedia omittit; vel qui omittit, quia non reputat sibi necessarium, vt benè Emm. Sa verb. Extrema Vnctio, n. 5. Suar. disp. 44. sect. 1. n. 6. sed, qui omittit, nihil hoc Sacramentum æstimans, quod, vt dixi, sine errore in fide consistere vix potest. Secundò, est peccatum mortale, si ex illius omissione scandalum generetur, vt docent ex communi sententia, Emm. Sa, Suar. loc. alleg. Coninch. disp. 19. dub. 10. n. 30. Laym. c. 7. m. 2. Bon. disp. 7. q. vn. pun. 5. n. 10. Hoc autem scandalum regulariter censetur datum, vt benè aduertunt Coninch. & Laym. supra, si rogatus infirmus, an velit sibi Vnctionem deferri, nulla adhibita causa respuat absolute. Secus, si asserat paratus commodiori tempore suscipitur. Scandalum verò, quod ex hac omissione timeri probabiliter debet, vt ratione illius peccatum sit mortale, est, si inde alij occasionem sumant sacramenta salutis parui pendendi, de infirmi spirituali, & æterna salute male sentiendi, & similia, &c. Tertio, mortale erit peccatum, si cõscious peccati mortalis nulli aliud sacramentum recipere potest: quod certè vix cõtinget, si ipse ratione vtatur, cum sacerdos, qui ministraturus est Vnctionem, & Poenitentiae sacramentum ministrare possit, & debeat. Sed dato, quod Sacerdos nolit, vel non possit Poenitentiae Sacramentum ministrare: adhuc non est ita certa obligatio in-

firmi suscipiendi hoc Sacramentum : etenim cum ad huius Sacramenti susceptionem, necessarium suscipiens se debeat contritum reputare , eo ipso condemnationis morale periculum vitari non potest, sed sub opinione positum, Vnctionem attrito gratiam conferre. Ceterum quia communiter Doctores docent, Vnctionem efficacem esse ad conferendam gratiam ei, qui bona fide existimat, contritum esse, cum tamen solum attritus existat, & plerumque quis decipiatur, putans esse contritum, cum tamen non sit, & damnum, quod inde imminet, sit irreparabile; verius censeo, lege charitatis obligatum esse eo casu Vnctionem suscipere, ut media illa securam viam salutis reddat, quoad fieri possit: quippe quilibet Christianus videtur obligatus, saltem media ordinaria pro securitate suae aeternae salutis adhibere.

4. Quoad obligationem Parochi ministrandi hoc Sacramentum, dicendum est, obligatum esse ratione muneris, hoc Sacramentum infirmo ministrare, peccareque mortaliter, si ita differat, ut periculo infirmum exponat absque Vnctione decedendi. Nam est, hoc Sacramentum necessitatis non sit, est tamen summa utilitatis: Parochus autem non solum remedia necessaria, sed valde utilis a Christo instituta, & ab Ecclesia vitata providere subditis debet, & maxime rogatus, ut bene notavit Suarez *disp. 44. sect. 2. num. 1. Coninch. disp. 19. dub. 10. concl. 2. num. 31. Layman. tract. 8. de Vnctione cap. 7. n. 3. Bonac. disp. 7. quaest. unic. p. 5. n. 12.*

5. An autem tempore pestis teneatur Parochus hoc Sacramentum suis subditis ministrare, sicuti diximus teneri Penitentiam, & Eucharistiam; non est constans sententia. Certum existimo, obligatum esse, si periculum contagionis vitare possit, obligando infirmum, ut in loco puro, & patenti collocetur, tum fumendo antidota, & praerogativa; tum vngendo infirmum virgula aliqua oblonga; tum ministrando ea tantum, quae essentialia sunt: quia, scilicet periculo contagionis, nulla adest causa, quae Parochum exculat. possit ad huius Sacramenti administrationem, cum ad id ex officio teneatur, & sub ea conditione a subditis alicui, eius obedientiam, & reverentiam praestant. Verum si teneatur omnibus, periculum morale contagionis vitari non potest, quod difficile est, censeo probabiliter cum Suarez *disp. 44. de Vnctione, sect. 3. in fine. n. 20.* obligatum Parochum non esse: quia eo Sacramento absolute infirmus non indiget: quod maxime procedit, si inde alij priventur Penitentiae, vel Eucharistiae administratione: quippe deficiente eo Parocho, non facile invenietur, qui illius vices suppleat.

6. Si vero de aliis Sacerdotibus loquamur, & absit proprius Parochus, vel nolit hoc Sacramentum ministrare, distinguendum est. Si infirmus nullum aliud Sacramentum suscepit neque illi ministrati potest, tenetur sub gravi culpa ei Vnctionem concedere: quia lege charitatis obligatur quilibet subvenire proximo graviter indigenti, cum commode potest. At infirmus eo casu praesumi debet graviter indigere Vnctione: forte enim ex illius ministratioe aeterna salus infirmi pender. Verum, si alia Sacramenta suscepit, non videtur sub mortali culpa obligari Vnctionem ministrare: quia moraliter praesumi non potest infirmus ea graviter indigere. At a culpa veniali graui nequaquam exculari possunt, cum privent proximum, absque rationabili causa, remedio ita vitati, & ad salutem convenienti. Sic docuit expresse Paludan. *in 4. disp. 13. quaest. 1. art. 2. concl. 2. Coninch. disp. 19. dub. 10. in fine concl. 3. Laym. lib. 5. sum. tract. 8. e. 7. in fine. n. 3.*

7. Quod si roges, quam dispositionem habere debeat, tum Sacerdos, ut hoc Sacramentum convenienter ministret; tum infirmus, ut illud rite suscipiat: Breviter respondeo ex dictis *tract. de Sacrament. in genere, utrunque in gratia existere debere Sacerdos namque, quia est consecratus Minister ad huius Sacramenti collationem, ideoque si grauatam mortali se sentiat, contreri debet, priusquam Sacramentum ministret. Neque excusari potest, ut inquit Suarez *disp. 44. sect. 2. n. 5.* ob infirmi necessitatem, cum brevissimo tempore divina gratia adiutus habere contritionem possit. Suscipiens vero etiam se reputare debet in gratia existere: quia hoc Sacramentum non mortuum, sed vivorum est: si tamen aliquando contingat in peccato existere, & bona fide Sacramentum suscipiat, illius remissionem obtinebit; quia ad hunc effectum est per se institutum, iuxta illud Iacobi: *Et si in peccatis sit, remittentur ei.**

8. Deinde sacerdos liber debet esse ab excommunicatione, aliave censura, ut pote quae privat Sacramentorum administrationem; si tamen ea excommunicatio denunciata non sit, administrare Sacramentum poterit rogatus, licetque infirmus eam ab illo ministracionem rogare poterit. At, si sacerdos excommunicatus denunciatus sit, vel manifestus Clerici percussor, eredit Suarez *disp. 44. sect. 2. num. 5.* nequaquam posse hoc Sacramentum ministrare, tamen infirmus eo eam causam sine Vnctione discedat: quia non est Sacramentum praesae necessitatis, sed solum utilitatis, quam Ecclesia omittebat iudicat ob rigorem excommunicationis servandum, sicuti ob servandum populi interdictum, nec dare, nec suscipere hoc Sa-

cramentum eo tempore permittit. Ob suspensionem autem credit idem Suarez *num. 6.* Sacerdotem impeditum non esse, quin possit Vnctionem ministrare, quia non vlti Ordinis, sed iurisdictionis privatus. Sed veris existimo, suspensionem, & excommunicationem posse hoc Sacramentum infirmo ministrare, si nullus alius adfit, qui velit, vel possit: quia ea obligatio cedit in graue detrimentum infirmi, & forte in illius aeternam damnationem. Non igitur est credendum de benignitate Ecclesiae velle eo tempore obstruere. Praeterea, suspensio ab officio aequae privatur Ordinis vsu, sicuti excommunicatio: sed non obstat ea privatio, suspensio permittit Suar. huius Sacramenti ministracionem. Ergo etiam permittit debet excommunicatio. Neque est simile de interdicto populi, in cuius obstruacione bonum commune spectatur, & singulari simpliciter, non necessarium praefertur.

9. Illud vero repura certum, praesente Parocho excommunicato denunciato, si adfit alius sacerdos, etiam simplex, non impeditur, posse, & debere Vnctionem ministrare: praesertim enim debet simplex sacerdos, qui iurisdictione positus privatur non est. Administrat vero Sacramentum, non tam ex facultate, & licentia Parochi excommunicati denunciati; sed ex facultate Episcopi, vel Summi Pontificis, quae praesumitur eo casu concessa, ne infirmus sine Vnctione decedat, neque possit privatus iurisdictione, & Ordinis vsu, Sacramenti administrationi se ingerat. Atque ita docuit Suarez *disp. 44. sect. 2. num. 6. 10.* Suscipiens autem hoc Sacramentum, ab omni excommunicatione, & interdicto liber esse debet. Quapropter, si aliqua ex his censuris ligatus creditur, absolvens primò est, antequam hoc Sacramentum ei conferatur, ut bene notavit Emm. *Sa verb. Extrema Vnctio. num. 1.*

11. Denique, quod ad ritus, & caeremonias attinet, servandi sunt ab Ecclesia praescripti, quoad fieri possit, neque abique graui necessitate omitendi. Videtur Rituale Romanum de ordine ministrandi hoc Sacramentum. Ex caeremoniis igitur haec sunt praecipua. Prima est, ut Sacerdos ministraturus hoc Sacramentum, accedat superpellico, & stola indutus; & absque his vestibus sacris peccatum esset mortale, si Sacramentum ministraret; tamen infirmus absque Vnctione decederet: quia reverentia Sacramenti quilibet privatae utilitati praeferranda est, ut tradunt, tanquam certum, Suarez *disp. 44. sect. 2. in fine.* Naldus *verb. Extrema Vnctio. n. 1. Bonac. disp. 7. q. vn. p. vlt. in fine.*

12. Secundò, addere debet Sacerdos Clericum, vel saltem, vnum, qui ei ministret. Quod si id commode fieri non potest, non erit peccatum absque illo Vnctionem ministrare, sicuti docuit Tolet. de extrema Vnctione c. 2. Emm. *Sa n. 9.* Bartholom. ab Angelo *diat. 3. §. 153.* Bon. *disp. 7. de Vnctione. q. vn. p. vlt. n. 6.* Laym. *lib. 5. tr. 8. cap. 8. n. 2.* & colligitur aperte ex cap. de verb. significat. & ibi Glossa.

13. Tertio, tenetur sacerdos, dum pertinet ad locum ubi iacet infirmus, dicere: *Pax huic domui, & omnibus habitantibus in ea.* Deinde infirmo Crucem pie osculandam porrigere, cubiculum, & circumstantes, in modum Crucis, aqua benedicta aspergere. Quod si aegrotus velit confiteri, tenetur illum audire. Praeterea piis verbis debet infirmum consolari, & de huius Sacramenti viae efficacia si tempus ferat, breviter admonere, & quantum opus sit, eius animum confirmare, & in spem erigere vitae aeternae. Mox subiungat orationes, quae in Rituali praescribuntur, quarum omissionem debet necessitate non esse dubium. peccatum mortale esse, ut notavit Bon. *a. disp. 7. q. vn. vlt. n. 7.* At si necessitas urgeat, tum ex parte infirmi, quia est nimis mortis propinquus, vel ex parte ministri, cui adest periculum interij, si detineatur; poterit supradicta omnia omitte, ut ex communi sententia testatur Zambr. de extrema Vnctione, in princ. n. 10. Laym. *lib. 5. tr. 8. c. 8. n. 1.* Suarez *disp. 44. sect. 2. in fine.* Bonac. *loc. alleg.* & notatur in Rituali Romano reformato.

14. Quarto, debent astantes, dum infirmus a sacerdote vngitur, Psalmos penitentiales, & Litanias recitare: quorum omissionem etiam absque necessitate, non reputarem peccatum mortale: quia plerumque absque scrupulo omituntur, sicuti notavit Bonac. *disp. 7. q. vn. p. vlt. n. 7.*

15. Quintò, praetare debet Vnctionis pollice dextero intincto in oleo sancto, & vngere infirmum sub praescripta forma verborum. Quod si infirmus pestis, aliaue contagiosa infirmitate laboret, poterit sacerdos virgula argentea, vel alia simili Vnctionem praestare, ut docuit Chapeauilla de Vnctione, c. 5. quaest. 39. Suarez *disp. 44. sect. 3. in fine. n. 20.* Laym. *lib. 5. sum. tr. 8. c. 8. n. 1.* In his tamen Vnctionibus servandus est ordo praescriptus, ut prius in oculis, deinde ad aures, &c. Vnctio fiat, neque absque fiat graui peccato credere, posse hunc ordinem inerti vngere tamen vtrunque oculum aures, manus, & pedes, tamen ad conscientiam Sacramenti non pertineat, ideoque virgente necessitate possit sacerdos vnius partis Vnctione contentus esse: attamen per se graue esse peccatum, si seclusa ea necessitate vnius tantum oculi, vel auris inungeretur. Zambram. de extrema Vnct. in princ. n. 9. Emm. *Sa n. 12.* Suarez *disp. 40. sect. 1. n. 5.* Laym. *lib. 5. sum. tr. 8. c. 8. n. 2.* Monet tamen Rituale Romanum reformatum, Sacerdotibus non esse vngendas manus interius, sed exterius; idque notavit *Sa verbo, Extrema Vnctio, in fine adit. Rom. Praeterea*

Præterea aduertit Rituale, vñctionem ad lumbos in feminis ob decentiam debere omitti: in viris verò, si ob infirmitatem vix, aut sine periculo moueri non possunt. Illud verò est certum, opus non esse infirmum in lecto decumbere, sed quocunque loco existat, si in periculo mortis versatur, vngi posse, sicut docent Suar. *disp. 44. sect. 2. in fine.*

16. Sexto, peracta qualibet vñctione, Minister, si est in facris, sin minus Sacerdos tergere debet loca iniuncta stupa, aliaue simili re, & in vase mundo depositam stupam, & ad Ecclesiam delatam postmodum comburere, cinerisque proicere in sacrarium, vti habetur in Rituali, & docuit Sà n. 14. Laym. *cap. 8. n. 3.*

17. Quibus peractis, Sacerdos, antequàm discedat, debet aliquas orationes in Rituali præscriptas recitare, & salutaria monita pro personæ qualitate infirmo præbere.

18. Ad extremum dubitare quis potest, an hoc Sacramentum ante, vel post sumptum Viaticum ministrandum sit? Et quidem consuetudo satis recepta viger, quòd prius Viaticum ministraretur, quàm vñctio. Ob quam causam Catechismus Romanus 2. part. cap. 6. num. 12. inquit: *Seruanda est Ecclesia catholica perpetua consuetudo, vt ante extremam Vñctionem Penitentia, & Eucharistia Sacramentum administraretur.* Neque ratio congrua deest, cum Eucharistia cibus sit alens, & confortans eos, qui in via Domini procedunt, idèoque expedit, prius ministrari, quàm Sacramentum pro excentibus ex hac vita institutum. Et forè ob hanc causam grauis vitæ periculum exposcatur ad concedendam Vñctionem, quàm ad concedendum Viaticum.

Verùm, vt rectè notat Suarez *disputat. 44. sect. 1. num. 8.* hæc consuetudo, tanquàm rationabilis, & maximè expediens introducta est, non tanquàm sub graui culpa obligatoria, quia neque Penitentia, neque Eucharistia sunt per se dispositiones ad Vñctionem, & sæpè conuenit, vñctionem ante Viaticum ministrari: quia Viaticum sumi non potest, quia non adest Hostia consecrata, vel infirmus incapax est illud recipiendi. Quinimò tempore antiquo Viaticum post Vñctionem concedebatur, vt tradit textus in cap. *Ab infirmis. 26. qu. 7. ibi: Infirmos post confessionem sacra Vñctione iniunctos Communionem Viatici esse reficiendos.* & S. Bernard. in *vita Malachie*, eius mortem describens, ibi: *Fugitur, & sumptio Viatico Fratrum se orationibus, & Fratres commendans Deo, ad lectam reuertitur.* & pluribus aliis exornat Suarez *dicta disput. 44. sect. 1. nu. 8.* Congruentia autem consuetudinis fuit, vt significaretur, Eucharistiam finem esse, & perfectionem reliquorum Sacramentorum, ad eamque accedere debere infirmum plene, & perfectè purgatum, tum Penitentia, tum Vñctione, quæ Penitentia consummatio est. Illud verò est certum, si post sumptam Vñctionem infirmus aliquo tempore viuat, posse, & debere, si petat, et Viaticum ministrari, tamen si ante Vñctionem receperit, sicuti bene aduertit Suar. *d. sect. 1. nu. 8. in fine.* Laym. *tract. 8. cap. 8. in fine.* & forè, vt inquit Suarez, textus in dicto cap. *Ab infirmis.* & D. Bernard. Aliique Patres, quos ipse refert, de hoc repetito Viatico intelligendi sunt: neque enim censendi sunt negare, ante Vñctionem fuisse infirmis Viaticum ministratum.

